

NAMN ATT MINNAS:

INGA THORSSON

Det påstås, att en av Inga Thorssons kolleger inom socialdemokratiska riksdagsgruppen nyligen skall ha karakteriserat ordföranden i socialdemokratiska kvinnoförbundet på följande sätt: »Inga Thorsson är så dum, att hon kan tala hur länge som helst om vad som helst.»

Detta betyg, som förefaller vittna om arrogansen hos den, som fått sin intellektuella skolning i Clarté gentemot den, som fått sin intellektuella skolning på Gymnastiska Centralinstitutet, kan nog diskuteras. Visserligen måste det ligga nära tillhands för var och en, som exempelvis lyssnade till Inga Thorsson i riksdagens pensionsdebatt eller i radiodebatten om atomvapnen att utan vidare instämma. Men vid närmare eftertanke måste man trots allt säga sig att fullt så enkelt är det inte. Karakteristiken är något för lättvindig, något för lättköpt. Erfarenheten ger otvivelaktigt vid handen att Inga Thorsson kan tala hur länge som helst om vad som helst, men dum är hon inte. Beskäftig, påträngande, hänsynslös, — men inte dum. Om hon inte alltid verkar att veta vad hon säger, verkar hon åtminstone alltid att veta vad hon gör. Kanske är det därför, som hon — och just hon — blivit socialdemokrat.

Hon kommer från en välbärgad, borgerlig djursholmsfamilj — fadern var biografdirektör och har veterligt aldrig visat några samhällsomstörtande tendenser. I skolan skötte hon sig exemplariskt och fann i övrigt utlopp för sin verksamhetslusta inte som politisk propagandist, utan som gymnast och

scout. Efter att ha tagit studenten i Djursholms Samskola år 1933, sökte hon småningom in på GCI, varifrån hon utexaminerades år 1938. Redan två år tidigare hade hon emellertid inträtt i socialdemokratiska arbetarpartiet. Varför? Själv lär hon ha uppgivit att hon genomgått en social väckelse.

Vad föranledde denna väckelse? Det vet man inte och det vore närgånget, kanske taktlöst att göra det till föremål för spekulationer. Lika litet som sin meningsfrände och idol fru Ulla Alm-Lindström är Inga Thorsson något inbegrepp av det kvinnligt veka i människosinn, men just därför har hon haft alla förutsättningar att bli en framstående kvinnosakskvinna. Hon har viljestyrka, energi, receptivitet och ambition och hon vill konkurrera med mannen på lika fot. Var finns större utsikter att framgångsrikt göra detta än inom arbetarrörelsen?

Därmed vare hur som helst. Inga Thorsson började sin bana i socialdemokratiska kvinnoförbundet 1937 och hennes karriär blev snabb. Redan efter tre år blev hon förbundets sekreterare, suppleant i styrelsen blev hon 1948, förbundsstudieledare 1949, politisk sekreterare 1950 och ordförande 1952. Under åren 1943–45 var hon sekreterare i befolkningsutredningen, hon har varit ledamot i 1950 års abortutredning, i priskontrollnämnden från samma år, ordförande i familjerådgivningsutredningen och ledamot av svenska regeringsdelegationen till internationella arbetskonferensen 1950–52. Sedan 1950 tillhör hon Stockholms

stadsfullmäktige — och är v. ordförande i stadens sjukhusdirektion — sedan 1956 riksdagens andra kammare. I våras utsågs hon f. ö. till ledamot av den strängska besparingskommittén. Inte illa marscherat på ett tiotal år. Med resignation snarare än entusiasm utpekas hon av partivänner likaväl som meningsmotståndare som nästa kvinnliga socialdemokratiska statsråd.

Hon hör nämligen inte till dem som väcker entusiasm, ens bland meningsfränder. Man respekterar, mer eller mindre dolt, hennes arbetsförmåga, kunnighet och framåtanda, men man reagerar, mer eller mindre öppet, mot hennes demagogi, aggressivitet och maktlystnad. I riksdagen har hon under sitt korta medlemskap lyckats göra sig grundligt impopulär med sina fasoner, i stadsfullmäktige betraktas hon sedan länge som en prövning. Hon har blivit något av ett terrorvapen i den offentliga debatten genom sina sluggermetoder; hennes inställning i abortfrågan har redan föranlett kraftiga gensagor även från socialdemokratiskt håll och hennes fanatiska propaganda för att våra soldater skall skickas i fält mot en atombevärnad fiende endast utrustade med

konventionella vapen lär ha börjat väcka oro t. o. m. i regeringen.

Inga Thorsson verkar onekligen som en inkarnation av den socialistiska förmyndar- och fogdementalet. Kritikerna förklarar också att hon saknar varje inre övertygelse, är en kallhamrad politisk cyniker, som kalkylerar alla sina ställningstaganden från partitaktiska utgångspunkter och bara drivs av härsklustnad och maktbegär. Mindre avogt inställda personer, som varit med när hon sittande på trappan till en folkhögskola spelat munspel för utslitna husmödrar, vägrar att godta denna tolkning. De gör gällande att hon inte är kapabel till invecklade kalkyler, utan innerst inne är en naiv och troskyldig varelse, som om hon också liksom många politiker är karriärist och inte saknar sinne för opportunitet och taktik, likväl drivs av emotionella bevekelsegrunder, som uppbär ett slags socialt patos. Och varför inte vara generös nog att erkänna att det är ett utslag av socialt patos när Inga Thorsson vill slå sina gamla elaka klasskamrater i Djursholms Samskola och världen i övrigt med häpnad genom att bli statsråd.

G. U.